



**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

2 V. peccauerit in Adamo, & ideo ex vi suæ conceptionis fuerit peccato
originali obnoxia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

Abulen.

Galat. 1.

Iren.

Bernard.

August.

Anastaf.

Nyzen.

Responsio.

Ioann. Ba-

ptista in v-

tero matris

sanctifica-

tus.

Luc. 1.

Ambros.

Theophyl.

Origen.

Chrysest.

Hieronym.

Jeremias

sanctifica-

tus in vtero

matris.

Bernard.

D. Thom.

Bonavent.

Richard.

Durand.

Bernard.

Hieron.

Origen.

Athanas.

Nazianz.

Ambros.

Ioann. Ma-

xent.

Leo Papa.

Tertull.

Dubium.

Catharin.

Caietan.

Cordub.

Respond.

nam electionem, & prædestinationem. Ita sentit A-
bulenf. Iudic. 13. q. 17. quia ibi etiam Samson dicitur,
Nazarus ex vtero matris, id est, sanctificatus. Et Paul.
ad Galat. 1. de se dicit fuisse segregatum ex vtero ma-
tris. Quod secundum prædestinationem necessa-
rio intelligendum est, & tamen Hieronymus Iere-
miae primo videtur inter se conferre, & æquipara-
re illa duo loca Pauli, & Ieremiae, quod etiam facit
Irenaeus libr. 5. c. 15. vnde Bernard. Epist. 174. dictam
expositionem probabilem esse existimat. Cui mul-
tum fauet Aug. epist. 57. q. 2. & Anastaf. Nyzenus in
quæstionib. sacrae Scripturae q. 59. tom. 6. Bibliot. &
suaderi potest. Nam eodem modo dicitur Ieremias
sanctificatus in vtero, & effectus propheta, certum
est autem non accepisse donum prophetiae in vtero
matris, sed ex illo fuisse deputatum, & electum in
prophetam, ergo eodem modo potest dici sanctifi-
catus in vtero.

Sed in primis de Ioanne Baptista nulla potest esse
dubitandi ratio, quamquam Augustinus non nihil
dubitare videatur: tamen verba Euangelij sunt a-
deo expressa, ut nullam aliam commodam exposi-
tionem admittant. Dicit enim Angelus Luc. 1. &
Spiritu Sancto replebitur adhuc ex vtero matris suae. Et ita
docent omnes patres ibi. Ambros. Theophyl. Ori-
gen. homil. 4. Chryst. serm. 2. de Ioanne Baptista Hie-
ron. Bernard. & alij statim referendi. Deinde quam-
vis hoc satis esset ad præsentem rationem firman-
dam: tamen etiam de Ieremia, verius, ac fere cer-
tum est fuisse in vtero sanctificatum, ut D. Thomas
hic, & infra art. 6. docet, ac fere Theologi in 3. d. 3.
Bonavent. art. 1. q. 3. Richard. art. 1. q. 1. Durand. q. 2.
& placet etiam Bernard. in dicta epist. & Hieronym.
qui Ieremiam 1. comparat sanctificationem Ieremiae
cum sanctificatione Ioannis Baptista, & Origenes
homilia. in Ieremiam. Dicit enim eam sanctificatio-
nem datam esse Ieremiam in vtero matris, quæ data
est Abraham, quando Deo credidit. Idem Athanasius
oration. 4. contra Arian. circa med. Naziazem, o-
ratio. v. post med. §. Sed ne omnium voces, Ambr. Luc.
1. D. Ioannes Maxentius dialogo 1. contra Nestor.
tom. 5. Biblioth. & Leo pap. sermon. 10. de Natiuitat.
propter hanc fortasse causam Natiuitatem Ieremiae
ponit inter eas, quæ non sine aliquo miraculo factæ
sunt, & Tertul. lib. de anima, cap. 26. in fine idem in-
dicat. Et hæc sententia est magis consentanea textui
Scripturae, quia (ut restat D. Thomas. hic notauit, art.
2. ad secundum) illud primum verbum, Antequam
te formarem in vtero, noui te, prædestinationem signi-
ficat, & ideo dicitur esse ante formationem in vte-
ro: secundum autem verbum significat executio-
nem, seu iustitiæ infusionem, ut patet tum ex pro-
prietate verbi: tum ne idem iterum repetatur: tum
denique quia propterea dicitur facta, non ante for-
mationem, sed ante natiuitatem ex vtero. Tertium
autem illud, Et prophetam in gentibus dedi te, cum ibi
non signetur tempus, potest satis commodè referri
ad illud, in quo factum est: vel (si intelligatur factum
in vtero) dicendum est donum prophetiae non esse
habituale, & permanens, & ideo non dici aliquem
constitui Prophetam per huiusmodi donum, nec
per actuale, aliis non diceretur Prophetæ, nisi cum
actu prophetat: dicitur ergo constitui per specialem
Dei deputationem & fortasse per aliquam sanctifi-
cationem ad hoc ordinatam, cum parato Dei auxi-
lio pro tempore opportuno.

Sed quæret aliquis, quàm sit certa hæc assertio.
Quidam enim solum piam & probabilem illam ap-
pellant, ut Caietan. tom. 2. opusculor. tract. 1. cap. 1.
Alij verò hoc reprehendunt, & existimant simpli-
citer esse de fide, ut Catharin. lib. 4. contra Caietan.
& Cordub. supra. Sed media via videtur inceden-
dum. Est itaque, ut minimum temeraria contraria
sententia, cum sit contra omnium catholicorum
sensum, nullo contradicente, & non possit habere

ullum probabile fundamentum, nisi fortasse, quod
non habetur in Scriptura, ac si sola illa essent cre-
denda, quæ in Scriptura habentur, quod est hæreti-
cum dogma. Deinde quamvis non sit aperta hære-
sis hoc negare, quia hæc veritas non est expressè de-
finita, aut tradita tanquam de fide, esset tamen cen-
seo erroneum, vel errori proximum. Quia est con-
tra communem sensum sanctorum, & quia Ecclesia
celebrat festum Natiuitatis Mariæ, ut patet ex
Concil. Lugd. in c. 1. de consecrat. d. 3. non celebrat
autem, nisi quod sanctum est, Quæ ratione vtuntur
D. Thom. hic, Bernard. Ildefons. & alij. Est autem
huius festi celebritas antiquissima, nam Petrus Da-
mianus, & Germanus Constantinopolit. ante mille
annos conciones in hoc festo habuerunt.

Conc. Lugd.

D. Thom.

Bernard.

Ildefons.

Pet. Dam.

German.

Constant.

SECTIO II.

Virum Beata Virgo peccauerit in Adamo, & ideo
ex vi suæ conceptionis fuerit originali peccato ob-
noxia.

PRIMUM omnium statuendum est Beatam Vir-
ginem fuisse à Christo redemptam, quia Chri-
stus fuit vniversalis redemptor totius generis huma-
ni, & pro omnibus hominibus mortuus est, ad Ro-
man. 5. 2. ad Corinth. 5. 1. ad Timoth. 2. & sæpe alias.
Ab hac autem generali Scripturae regula aliquem
excipere, contra fidem esse, censet Aug. lib. 1. de pec-
cat. merit. & remis. c. 27. & 28. & lib. 3. cap. 3. & lib. 6.
contra Iulian. capit. 8. Et videtur planè communis
Ecclesiae sensus. Nam scriptura docet totam huma-
nam naturam collapsam esse in Adamo, & per Chri-
stum esse instauratam, & ideo simpliciter mediator
Dei, & hominum appellatur. Denique ab hac redem-
ptione virginem eximere, esset aliquo modo di-
gnitati Christi derogare. Hoc posito difficultas est,
an Beata virgo indigeret hac redemptione, quia
peccauit in Adamo, & de se fuit obnoxia origina-
li culpæ, an verò sine his possit stare vera redem-
ptio?

Prima sententia negat Virginem peccasse in A-
damo. Ita tenet Catharinus lib. de peccato originali
cap. vlt. & lib. de conceptione ad synod. Tridenti-
nam. p. 1. c. 1. & Galat. libr. 7. c. 10. & Viguerius in in-
stitutionibus cap. 18. §. 5. Ad quam sententiam intel-
ligendam, supponendum est ex materia de peccato
originali, ut omnes posterius Adæ dicantur in illo pec-
casse, non satis esse, ut omnes fuerint in illo conten-
ti tanquam in primo parente, & naturali principio
hominum futurorum omnium. Quia hæc sola ra-
tio per se sumpta non satis est, ut peccatum patris
deriuetur ad filium, neque ut filius in parente pec-
care dicatur. Oportuit ergo, ut Deus speciali lege,
& pacto voluerit constituere Adam quodammo-
do, ut caput cæterorum, & in eius voluntate poste-
riorum voluntates ponere, ut veluti omnium no-
mine præceptum impositum aut seruaret, aut tras-
grederetur, ita ut eo in diuina obedientia perseue-
rante omnes posterius quasi hereditario iure iustiti-
am, & gratiam Dei obtinerent: illo autem peccante
omnes essent Deo inuisi, & inimici. Potest ergo in-
telligi, Deum in hoc ipso pacto Beatam Virginem
excepisse, propter merita Christi præuisa, quia nul-
lam inuoluit repugnantiam, quo minus hoc Deus
facere potuerit, quia sicut libere voluit, pactum il-
lud cum Adamo inire: ita eadem libertate potuit
matrem suam iam præuisam illa lege liberare.
Quod si hoc potuit, verisimile est fecisse. Quia (ut
supra tractatum est) prædestinatio Christi, & ma-
tris eius præscientiam originalis culpæ antecessit,
& totum hoc priuilegium, dignitasque con-
sentanea est dignitati matris. Ex hoc autem prin-

Catharin.

Galat.

Viguer.

Cur homi-

nes peccau-

erint in Ada-

mo.

principio sequitur dictorum authorum sententia (quamquam illud non satis explicent) scilicet Beatam Virginem non peccasse in Adamo. Quia, licet in illo fuerit cōfēta tanquam in naturali parente, non tamen fuit in eo pacto comprehēsa: ac sine hoc pacto nullus peccasset in Adamo: ergo. Et confirmatur primò, quia sentiēdo hoc modo de Virgine, & Christi & matris eius dignitas illustratur: quia & ipsa purior esse intelligitur, magisque à peccato aliena & maiori gratiæ privilegio præuenta, & Christi meritum ostenditur efficacius: quia non solum post lapsum vel in se, vel in parente matrem liberare: sed etiam prævenire potuit, ne in ipso parente caderet. Vnde non sit, ut non sit eius redemptor: sed potius ut altiori modo illam redemerit. Sicut si quis, cum mulier aliqua in servum venditur, in ipso contractu quempiam eius filium exciperet, ne servus nasceretur, meritò diceretur illum à servitute liberasse. Sicigitur dicitur Virgo à Christo redempta, etiam si in Adamo non peccauerit, quoniam ex meritis eius præuis ita exempta est, ut in illo peccare non potuerit. Et hinc vltius sequitur in hac sententia, Beatam Virginem in re ipsa, & de facto reuera non fuisse obnoxiam originali peccato, id est, non habuisse debitum contrahendi illud, ex vi conceptionis suæ: quia nullus habet hoc debitum, nisi in quantum in Adam peccavit: in hoc autem sensu potest dici obnoxia, quia nisi propter Christum fuisset exempta in illo pacto, ex vi modi, quo concepta est, peccatum originale contraheret. Hæc sententia, licet speciem quandam pietatis præferat, tamen nec Scripturis sanctis, nec patribus videtur consentanea.

Virgo peccavit in Adamo.
Rom. 3. & 5.
Augustin. 2. Cor. 5.
1. Cor. 15.
Rom. 8.
Augustin.
Rom. 5.
Mortem ex peccato manavit.

Dicendum ergo cenfeo primò, absolutè, & simpliciter fatendum esse Beatam Virginem in Adam peccasse. Probatur primò quia Paul. ad Roman. 3. & 5. absolutè dicit omnes peccavisse in Adam, & idem indignis redemptione, ergo non potest magis Beata Virgo ab una, quam ab alia generali clausula excipi. Ecce ita utramque exceptionem aequè falsam reputat Augustin. libr. 2. de peccator. meriti. cap. 20. 21. & 35. Et hoc planè conuincit locus Paul. 2. ad Corinth. 5. ubi sic argumentatur, Si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt. Vbi necesse est utramque partem distributionis aequè vniuersalem esse. Sicut ergo certum est Christum mortuum esse pro Beata Virgine (aliàs non redemisset illam, quia per mortem nos redemit) ita certum est Beatam Virginem fuisse mortuam saltem in Adamo. Et eandem vim habent verba Pauli. 1. ad Corinth. 15. Sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes vivificabuntur. Sicut ergo Beata Virgo in Christo vitam habuit, ita & in Adam fuit mortua. Et similia sunt illa ad Roman. 5. Sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem, sic & per unius iustitiam, in omnes homines in iustificationem vita. Quæ testimonia in hunc sensum sæpe tractat Augustinus de natura, & grat. cap. 4. & libr. 6. contra Iulian. cap. 1. & 8. & libr. 2. de peccat. meriti. capite 20. 29. & 35. & Epist. 28 ad Hieronymum. Et confirmatur, quia aliàs sequitur, Beatam Virginem non fuisse redemptam à Christo, neque eum fuisse pro illa mortuum. Si enim Beata Virgo fuit illo modo exempta in pacto, & in ipso Adamo, etiam si Deus nolisset Christum mori, nec redimere homines, nihilominus non esset in peccato concepta, nec indigeret redemptione, quia non peccauerat in Adamo. Ergo signum est, si ita fuisset exempta de facto, non fuisse redemptam, neque Christum pro illa mortuum. Confirmatur tandem. Quia aliàs Beata Virgo non contraxisset mortem, aliàsve corporis penalitates ex Adamo: consequens est omnino falsum, & contra Paul. ad Rom. 5. dicentem, mortem in omnes homines per peccatum introisse. Vnde colligunt sancti, neminem pati mortem, nisi vel ratione peccati, quod, ad

A ipsum pertineat, vel ut pro aliorum peccatis satisfaciatur, quod est proprium Christi. Vnde Augustinus *Augustin.* libro quarto, contra duas epistolas Pelagianorum. capite 4. Pati, inquit, mortem sine merito mortis, de uno solo mediatore Catholica fides novit. Habuit ergo Beata Virgo meritum mortis saltem in Adamo. Idem confirmat libro 1. de peccator. meriti. capite 4. & sæpe aliàs. Quare tam ipse, quam alij sancti (quos infra referemus) vocant carnem virginis, carnem peccati, carnem autem Christi, tantum in similitudinem carnis peccati. Quia illa vere habuit mortem carnis ex peccato Adami contractam. hic vero voluntarie assumptam, ut fratribus assimilaretur.

Dico secundò, Beatissima Virgo ex vi suæ conceptionis fuit obnoxia originali peccato, seu debitum *Beata Virgo originali* habuit contrahendi illud, nisi divina gratia fuisset *peccato obnoxia.* impeditum, de quo infra dicitur. Hæc conclusio sequitur tam ex fundamento in principio posito, quam ex præcedenti conclusione. Et probatur primò à priori ex dictis, quia Beata Virgo peccavit in Adamo, ex quo tanquam ex radice infecta per seminalem rationem est orta, sed hæc est tota ratio contrahendi originale peccatum, quod est ex vi conceptionis, nisi gratia Dei præveniat: ergo. Secundò à posteriori, quia aliàs non esset magis redempta, quam Angeli. Quia (ut ex Zozyro Papa, docet Augustinus epistola 157. & libro tertio, contra Iulian. capite 3.) Nullus redimitur, nisi is qui sub peccato servit, ergo ad veram redemptionem necesse est vel esse in peccato, vel saltè esse ita subditum necessitati contrahendi peccatum, ut sine gratia singulari redemptoris vitari non possit. Confirmatur, & explicatur exemplo supra posito de muliere, quæ serva efficitur excipiendo in ipso contractu aliquem ex filiis, ne servus nasci possit. Hoc n. posito, qui postea mulierem illam à servitute redimeret, reuera non redimeret filium, quia non erat obnoxius servituti, sed de se liber erat nasciturus: sic ergo, si Beata Virgo non fuisset (ut ita dicam) vendita in Adamo, & de se servituti peccati obnoxia, non fuisset verè redempta. Christus enim illos solos redemit, quos Adam vendidit, & quantum in ipso erat, fecit captivos. Quid autem propriè sit hoc debitum contrahendi peccatum, & quo modo in Virginem convenire potuerit, explicabimus in sectionibus proximè sequentibus.

D Quæret aliquis quàm sit certa sententia his conclusionibus explicata. Nonnulli existimant esse hæreticum vel saltem erroneum illam negare, quod tenet Cordub. citans Diuum Thom. & Gerson. libro primo, suarum quaestionum. quaest. 44. conf. 5. propter testimonia adducta. Alij videtur esse tantum probabilior opinio, & contraria nulla censura esse digna, sed esse probabilis, quia Concilium Trident. sess. 5. post traditam totam doctrinam de peccato originali, in fine, declarat non esse mentis suæ in illa virginem comprehendere: ergo non est erroneum à tota illa doctrina virginem excipere, & tamen inter alia ibi docuerat Concilium omnes peccasse in Adam. Mihi videtur dicendum non posse sine errore negari Beatam virginem ex vi peccati Adæ ita fuisse obnoxiam maculæ, & peccato contrahendo, ut si per Christum non esset verè ac propriè redempta, illud contraheret, hoc enim probant aperte testimonia adducta. Nec Concil. Trident. facultatem concedit illa detorquendi ad falsos & improprios sensus, solum agit de præsertione virginis à reali contractione originalis peccati, de qua sola loquitur Sixtus 4. in sua extrauaganti, ad quam se Concilium remittit. Si quis autem contendat potuisse virginem esse obnoxiam peccato Adæ contrahendo, atq; adeo propriè redemptam per Christum, & nihilominus non peccasse in Adamo, sed habuisse solum debitum peccandi in illo, fuisse autem propter Christum præservatam, non solum ne

B 4 pecca-

peccatum Adæ contraheret, verum etiam ne in ipso peccaret: talis opinio non posset censura notari, quia ut cuncte saluat scripturarum locutiones. Mihi tamen nullo modo probanda videtur, quia nec consequenter loquitur, neque omnibus testimonijs adductis potest plene satisfacere, neque ad tuendam Virginis dignitatem est necessaria.

*Responsio
ad funda-
mentum
contrariae
sententiae.*

Ad fundamentum contrariae sententiae, primum dicitur, illud solum esse coniecturam habentem quandam pietatis speciem, quæ satis esse non debet, ut tantum autoritatis pondus relinquamus. Deinde illa coniectura nullam vim habet: quia ut Augustinus docuit lib. 6. contra Iulian. capite 4. *Peccatum originale quatenus consideratur in actione alterius, alienum est, sit autem proprium tantum contagione propagationis.* Sicut ergo alienum peccatum non derogat propriae innocentiae, & puritati, ita nec peccatum Adæ, quamdiu in eo consideratur, & re ipsa aliqua macula ex illo contracta non est. Sicigitur, quod Beata Virgo de se fuerit obnoxia peccato (si illud reuera nunquam habuit) non derogat perfectæ eius sanctitati, & puritati: sed tantum ostendit naturæ originem, & infirmitatem, quæ ita per gratiam sanari potest, ut nullus in ipsa personæ defectus appareat, ut infra videbimus. Aliunde verò conuenientissima ratione diuinæ providentiæ factum est, ut Beata Virgo simul cum tota natura in voluntate Adæ fuerit constituta, ut perfectæ, & vniuersalis dignitas redemptoris, & efficacia gratiæ eius redderetur illustrior, & in matre sua perfectius eluceret, ut in sequentibus magis explicabitur.

SECTIO III.

Virum potuerit Beata Virgo ante animationem sanctificari.

Sermo est de duratione temporis, nam de naturæ ordine postea dicendum. Dupliciter autem potest intelligi sanctificatio ante animationem, primo formaliter per propriam infusionem formalis sanctitatis, secundo in radice, scilicet in parentibus, aut in semine, ita illa disponendo, ut non possent esse organa, per quæ originale peccatum in Virginem transfunderetur.

Dico iam primò, impossibile fuit Beatam Virginem ante animationem formaliter sanctificari. Probatur aperte ratione D. Thom. hic. Quia proprium subiectum formalis sanctitatis est persona, seu anima rationalis: ergo ante animationem per rationalem animam, non est subiectum capax formalis sanctitatis, ergo eo tempore non potuit fieri formalis sanctificatio.

Dico secundò. Neque in ipso semine, vel in foetu inanimato, potuit Beata Virgo sanctificari radicaliter, si proprie loquamur. Probatur, & explicatur. Quia in semine non est aliqua qualitas, nec priuatio physicae qualitatis, ratione cuius sit veluti instrumentum ad peccatum originale introducendum, ut hac ratione intelligi possit veluti mundari semen, & ita prolem in illo tanquam in radice sanctificari. Quia in semine nulla qualitas est præter connaturales illi, & si quid aliud fingitur, planè commentitium est, & merito ab omnibus Theologis reiectum, ut friuolum, & carens fundamento. Quia originale peccatum, non inducitur per actionem physicam, sed morali quodam modo, ut ex propria materia suppono, nulla ergo actio physica intelligi potest, qua mundetur semen, ut in radice fiat hæc sanctificatio. Solum posset intelligi quædam intrinseca lex Dei qua statuat deputare hoc semen, ut per illud proles sancta, & sine peccato concipiatur. Sed hæc non est propria sanctificatio in radice, sed solum est decretum Dei de sanctificanda huiusmodi prole in ipso conceptionis momento. Et eodem modo posset in-

*Beata Virgo
in parentum
semine san-
tificari non
potuit.*

telligi in ipsis parentibus proximis, vel remotis excipere Deum prolem aliquam à lapsu culpæ, ut v. g. si statueret ex talibus parentibus concipi filios, vel nepotes sine originali culpa. Et hoc fortasse modo dixit D. Thom. in 3. distinct. 3. quaest. 1. art. 1. potuisse Beatam Virginem in parentibus sanctificari ante animationem: quanquam hæc reuera non sit proprie sanctificatio. Quia supposito lapsu in primo parente, semper naturalis conceptio de se est inefficax, ut ex vi illius indicatur gratia, vel iustitia, & ideo ex vi conceptionis temper concipitur proles carens gratia, & iustitia, atque adeo in peccato. Quod autem Deus decreuerit illam conferre alicui, vel omnibus filiis talium parentum, extrinsecum certè est, nullamque propriam sanctificationem in parentibus efficit: nisi fortasse fingamus ipsis parentibus talem modum gratiæ, aut diuinæ benevolentiae fieri, ut per illam quasi debeatur ijs præseruatio, & sanctificatio prolis. Nam si hoc fieret, reuera esset quidam modus sanctificationis, seu præseruationis in ipsis parentibus, & fortasse non implicat contradictionem talis modus, ut D. Thom. in genere dixit, vanum tamen esset, & sine fundamento dicere Beatam Virginem esse hoc modo sanctificatam ante animationem. Quamquam enim Deus habuerit æternum decretum præseruandi prolem talium parentum, tamen sola illa prædestinatio non sanctificat, donec executioni mandetur, mandatur autem in ipso instanti animationis prolis, & non in parentibus, quia in illis nullum habuit effectum, neque ijs data est aliqua specialis gratia, ex qua necessario consequeretur sanctificatio prolis, quod esset proprie in parentibus, vel in radice sanctificari. Certum ergo est non potuisse Virginem proprie sanctificari ante animationem: & multò certius, non fuisse prius tempore sanctificatam, quam in rerum natura extiterit.

D. Thom.

SECTIO IV.

An Beata Virgo potuerit in ipso momento conceptionis sanctificari.

Certum est absolute, & simpliciter loquendo ac nulla facta suppositione posse Deum sanctificare animam rationalem in eodem instanti, quo illam creat, infunditque corpori, sicut sanctificauit Adamum, & sanctificaret omnes eius posteros, si is non peccaret. Difficultas ergo oritur ex suppositione facta, quod B. Virgo contenta fuit sub lege Adamo posita, & in eo peccauit. Videtur enim cum hac suppositione pugnare, ut sine peccato concepta sit. Primò quidem, quia diuinum decretum est immutabile, sed diuina lex, & decretum fuit, ut Adamo peccante omnes posteri priuarentur iustitia, atque adeo inimici Dei conciperentur, ergo huic decreto repugnat ut aliquis sub illo contentus sine peccato concipiatur: ostensum autem est, Beatam Virginem sub illo esse comprehensam. ergo. Et explicatur à contrario. Nam, si Adam non peccasset, impossibile esset aliquem eius filium sine iustitia concipi, quia hoc repugnaret diuino decreto, quo promissit iustitiam omnibus posteris, si Adam in illa perseueraret, ergo similiter è conuerso. Secundò, quia Beata Virgo fuit obnoxia peccato originali (ut dictum est) ergo saltem in primo instanti suæ conceptionis fuit obnoxia: quia, antequam existeret, non potuit habere debitum contrahendi peccatum, ergo facta hac suppositione, non potuit in illo primo instanti habere gratiam: quia repugnat, simul esse in gratia, & esse obnoxium peccato, alias etiam post sanctificationem mansisset Beata Virgo toto tempore vitæ peccato obnoxia: ergo facta illa suppositione necessario consequens fuit, ut saltem in primo instanti in peccato conciperetur. Et hanc sententiam existimant